

0915 – 15. september

På samme måte hjelper også Ånden oss i vår skrøpelighet. Rom 8: 26.

Her har vi den dype kilden til alle Guds barns usigelige sukk: vår skrøpelighet. Dette er noe vi kjenner igjen, et ord som tatt ut av våre egne hjerter. Og tenk; det er apostelen selv som sier dette, sier «vår skrøpelighet». Han tar altså seg selv med blant dem som erkjenner sin skrøpelighet.

Ja, jo lenger vi lever under Åndens tukt, desto dypere kjenner vi vår skrøpelighet, så vi til sist erkjenner: Alt som er i meg, er bare skrøpelighet.

Hva Gud er og virker i oss, er noe annet. Men i oss selv er det bare skrøpelighet. Og det kjenner vi aller mest i alt som er mest dyrebart og kjærte for oss. I det som har med vår åndelige forstand å gjøre, i vår tro, vårt håp, vår kjærlighet, vårt kristne alvor, vår årvåkenhet, vår bønn o. s. v.

Vi kjenner den største skrøpelighet på alle disse områdene. Selv om Gud har gitt oss en ny åndelig forstand, er vi likevel til sine tider fullstendig blinde. Vi ser ikke det mest åpenbare i Ordet. Der leser vi med våre egne øyne den største trøst som finnes. Og nettopp for hjelpeløse syndere. Likevel er det som om vi ikke ser det.

Vi likner en mann som står rett framfor en vegg, og likevel ikke ser den. Vi ikke bare tror Gud er over alt, men vi kjenner det også i vår samvittighet. Vi kjenner at han ser også våre hemmeligste tanker. Og likevel lever vi timer og dager som om Gud ikke var til. Vi verken frykter ham når fristelser angriper oss, eller har noen trøst i at han er nær, når vi er i nød eller vi ber. Hvordan henger dette sammen?

Jo, så avmektige er vi, så stor er skrøpeligheten i oss. Gud har åpenbart sin Sønn for oss, så ingen ting er så dyrebart og stort for oss som Kristus. Likevel opplever vi det til visse tider som om det ikke var noen Kristus til, som om vi må stå for Gud i vår egen rettferdighet.

Selv om Gud har gitt oss den sterkeste grunn å bygge vårt håp om frelse på, er det ofte likevel så skrøpelig både med vårt håp og vår forventning, at lange tider kan gå uten at vi i det hele tatt tenker på at en evig herlighet venter oss. Da er dette håpet bare som en drøm. I våre hjerter og følelser er det som om det ikke er noe mer, når livet på jorden er slutt.

Selv om Gud har skapt en ny kjærlighet i hjertet vårt, merker vi likevel ofte at vi først og sist tenker på vårt eget beste.

Med gjenfødselen og barnekåret ble også en bønnens Ånd født i hjertet vårt. Og bønner bør jo også være det aller største for Guds barn, noe den nok til visse tider også er. Likevel opplever vi andre tider da det byr oss imot å be, og midt i bønner kan vi bli opptatt av syndige tanker. Alt dette viser i sannhet vår store skrøpelighet.

Når vi så ikke bare innser og erkjenner, men også virkelig opplever at skrøpeligheten i oss er så stor, da fristes vi til motløshet. Men da sier apostelen: Bli ikke motløs, vi har en som hjelper oss: «Ånden hjelper oss i vår skrøpelighet». I samme vers bruker apostelen uttrykket Ånden selv.

Så er dette den store hjelper, trøster, veileder og forsvarer. Vår himmelske Far har, på grunn av Sønnens fullbrakte verk og forbønn, gitt Ånden i oppdrag å følge og vokte hans barn hele livet her på jord.

Selv med alt Gud har gitt oss i Sønnen, og med alle nådens midler og alt Åndens verk i hjertene våre, ville vi ikke komme lykkelig gjennom alle livets farer og vanskeligheter, om ikke «Ånden selv» vokter oss, leder og trøster oss.

Det er nok også det samme Kristus vil ha fram overfor sine disipler når han forbereder dem på sin bortgang. Akkurat da ser vi han ofte gjentar løftet om en annen Talsmann. Han hadde også gitt dem de herligste løftene. Han hadde lovet dem at selv om han nå skulle forlate dem, skulle han ikke la dem bli igjen faderløse. De skulle også få se ham igjen, og få en glede som ingen kunne ta fra dem.

Han hadde sagt til dem at i hans Fars hus var det mange rom. At han nå gikk bort for å gjøre i stand et sted for dem. At de visste veien, fordi han selv var veien. Og at han skulle komme igjen og ta dem til seg m. m.

Men selv med alt dette lar han dem også skjønne at de ennå ikke er trygge for all fare. Derfor gir han dem ennå ett løfte, som han så ofte gjentok; at han skulle sende en annen talsmann til dem, sannhetens Ånd. Han skulle alltid bli hos dem, lede dem i sannheten og minne dem om alt det Jesus hadde sagt.

Dette må vi alle skrive dypt inn i hjertene våre; at vi slett ikke er overlatt til oss selv, til vår egen omsorg, eller at det skal være avhengig av vår egen styrke om vi skal få seier i kampene. Nei, da ville vi være helt fortapt. Men «Ånden selv hjelper oss i vår skrøpelighet».

I gr. teksten har ordet hjelper en dyp betydning. Det betyr egentlig «ta i med», altså ta i med noen en vil hjelpe, «legge hånden på verket» sammen med ham.

Ånden selv går inn i våre skrøpeligheter, vår hjelpeløse situasjon. Ikke for straks å ta bort vår skrøpelighet, men for å lede alt slik at hans kraft blir åpenbart i vår skrøpelighet. Så vi til slutt bare skal beundre og lovprise ham, hans visdom, hans trofasthet og makt.